

Той минжль прѣзъ Найштадъ, Вейда, Сулцбахъ, Нюренбергъ. Въ Равенбургъ оставили повече то отъ коеніе ты си, и на 2. Ноемврый (въ деня на Всѣхъ Свѣтихъ), пристигжли въ града на събора, дѣто слѣзли на пѣяцъ тѣ при Палекыя дворъ посрѣдъ голѣмо множество народъ.

Върху пѣтуваніе то си Той пише: «Откакъ оставихъ Чешко, не пѣтувахъ никога съ прѣкло-ненж главж (както по него врѣме обыкновенно го изисквала лична та сигурность), но свободно съ отворено лице.

«Въ Найштадъ сички тѣ Нѣмци добрѣ мя посрѣщнѣхж. Въ Сулцбахъ слѣзохме въ еднж гос-тилицѣ, дѣто тѣкмо засѣдаваше мѣстно то сѣди-лице. На сѣдящи ты въ залж тѣ на засѣданіе то сѣди азъ продумахъ: «Азъ съмь магистръ Іоаннъ Хусъ, зо когото безъ съмнѣніе много лоше сте чю-вали. Распытвайте ся съ мене. Отъ послѣдующыя слѣдъ това разговоръ пріехж сичко твърдѣ доб-рѣ.» Въ Нюренбергъ, дѣто негово то пристигваніе были извѣстили прѣдъ него пѣтешествующи тър-говци, излѣзълъ народъ тѣ по улици тѣ, запалъ и пыталъ, кой е магистръ Хусъ. Когато магистри тѣ пожелали да говорятъ съ него тайно, отговорилъ той: «Азъ проповѣдвамъ публично, искамъ да мя чюва всякой.» Слѣдъ това поченжль разговора си въ присѣтствіе то на магистратъ тѣ и на граж-данство то и траялъ до дѣто мрѣкнжло. На свър-шваніе изказали му сички тѣ магистри и граждане своѣж тѣ благодарность. Нигдѣ не ся срѣщнжль съ